

θυντά, εἶναι συνεπίστατον, λογικώτατον, ἀκαταμά-
χτητον, καὶ θαρραλέως προκαλῶ καὶ τὸν σοφώτερον
μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων νὰ τὸ ἀναιρέσῃ.

Δέχθητε παρακαλῶ, Κύριε Διευθυντά, τὰς ἐπανει-
λημμένας διαβεβαιώσεις τῆς ἐξειδικιασμένης πρὸς ὑμᾶς
ὑπολήψεώς μου.

ὑπογεγραμ. ΤΩΒΙΑΣ.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΣΟΔΟΜΩΝ.

• Καὶ Κύριος ἐβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα
θεῖον καὶ πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κα-
τέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας, (ἐν αἷς κατώκει ἐν αὐ-
ταῖς Λὼτ) καὶ πᾶσαν περίοικον, καὶ πάντα τοὺς
κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ πάντα τὸ ἀνατέλ-
λοντα ἐκ τῆς γῆς. • Γεν. Κεφ. 19'.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τίς Ἕλλην, ὁπωσοῦν μεριμνῶν περὶ τῆς δόξης τῆς
πατρίδος του, ἀγνοεῖ ὅτι μία τῶν Ἑλληνίδων Μου-
σῶν, ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη ἐξ Ἰωαννίνων, ζῶσα πρὸ
πολλῶν ἐτῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ νομφε-
θεῖσα, μετωνομάσθη Βαρθολομαίη; Ἐκεῖ, δυστυ-
χῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἰς Ἰταλίδα φωνὴν ἐκ-
χίει τὰς ἁρμονίας τῆς ποιητικῆς τῆς καρδίας, καὶ
αἱ δάφναι, αἵτινες θαλλοῦσι διὰ τὸν στέφανόν της ἐν
Ἰταλίᾳ, κινουσι τῆς πατρίδος της, τῆς πρῶτον ἐπ'
αὐτῆς δικαίωμα κεκτημένης, τὴν ζηλοτυπίαν. Πρὸς
τὴν ἔξοχον ταύτην Κορίνναν ὁ Κ. Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆς,
πρὸ τῶν ἐσχάτων ἐν Ἰταλίᾳ συμβάντων, εἶχεν ἀπευ-
θύνει τοὺς ἀκολούθους στίχους. Δημοσιεύομεν δ' αὐ-
τοὺς, ὅπως λάβωμεν ὁφορμὴν νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς
ἐν τῶν προσεχῶν φυλλαδίων μετάφρασιν τῆς ὥραιας
τῆς ἀπαντήσεως, ἡ τεμαχίων, ἡ ἰσως καὶ τοῦ ὅλου
τινὸς τῶν δραμάτων της, ἅτινα εἰσὶν οἱ πρῶτιστοι
τίτλοι τῆς δόξης της. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι
μεταξὺ αὐτῶν ὑπερέχει ἡ *Εὐφροσύνη*, τόσῳ θαυμαστο-
τέρα, καθ' ὅσον οὖσα γεγραμμένη Γαλλισί, εἰς γλῶσσαν
δηλαδὴ οὔτε γεννέθλιον, οὔτε κἄν θετὴν τῆς ποιη-
τρίας, ἐν τούτοις εἰς τὰ πλεῖστα μέρη ἀνακλεῖ τὴν
καλλιέπειαν τοῦ Λαμμοτίνου καὶ τοῦ Ρακίνα.

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἀγγελικὴν Βαρθολομαίου,
τὸ γένος Πάλλη.

Μ' ἐχθρῶν αἷμα ποτισθεῖσα εἰς τυραννοκτόνον πάλιν
ἀπὸ πῦρ ἐλευθερίας, ἡ πατρίς μας ἐθερμάνθη,

κ' εἰς τὰ γόνιμα ἐδάφη νὰ βλαστάνουν βλέπει πάλιν
τὰς ἀρχαϊκὰς τῆς δάφνας καὶ τ' ἀμόλυντά της ἄνθη.
Πλὴν καὶ ἄτματα ποθεῖσα Παρνασσίδος ἀηδόνας,
καὶ τὰς Μούσας ὅπου εἶχεν ὁ ζυγὸς καταπιγᾶσαι,
πέτα, πέτα, σὲ φωνάζει, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξε εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἡ ἐλευθερία ὅταν ἐγκατέλιπε θρηνοῦσα
τὰ πεδία τοῦ Εὐρώτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν Πύκα,
εἰς τὴν γῆν τῆς Αὐσωνίας ἠκολούθησας, ὦ Μοῦσα,
τὴν θεὰν ὅπου τὸν κόσμον ἐξηγένηζε κ' ἐνίκα.
Πλὴν ἀπέθανον οἱ Βροῦτοι, καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαραθῶνος
ἡ ἐλευθερία πάλιν ἐπιστρέφει νὰ δοξάσῃ
πέταξε καὶ σὺ μαζὶ της, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξε εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἄν τὰ ἔθνη τὴν Ἑλλάδα εὐφύας εἶπον χήραν,
τὴν ἀρχαίαν ποίησιν τῆς δεῖξον πάλιν ἀναζῶσαν
θραύσον τὰς χορδὰς τὰς ξένας κ' ἐντεῖν Ἑλληνίδα λύραν,
ψάλλουσα μὲ τοῦ Πινδάρου καὶ μὲ τῆς Σαφροῦς τὴν
γλῶσσαν.

Τῆς ποιήσεως τὰ ἄνθη ποῦ συνέλεξας ἀφθόνως
εἰς τὴν γῆν ὅπου δοξάζουν οἱ Βιργίλιοι κ' οἱ Τάσσοι,
φέρε τα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξε εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆς.